

Deniz Toprak Ve Fırtına

– NazlıKaragöz · 21 Nisan 2011

Birazdan asi marmaranın göbeğinden fırtına kopacak. Katacak beni de güçlü poyrazına. Bilirim; isyanımı daldan dala uçuracak. Yine kuvvetine boyun eğip sürükleneceğim deniz kıyılarına. Ben bu toprağın kızıyım susacağım yine. Yanlış adımların hınca hınç ezdiği yarımadayım altı üstü. Fırtınanın hemen ardından gök gürleyecek tüm kudretiyle hatta yıldırım düşecek. Kasıp kavuracak ortalığı olan gücüyle.

Kâhin değilim ki kehanetim olsun. Tanıyorum içinde bulunduğum kâinatı. Dedim ya ben bu toprağın kızıyım, kumsal misali akıp gitmem, kum gibi dağılmam dalgalarda. Tutduğum ağacın kökleri öyle sağlam ki zelzelelere aldırış etmem. Ne depremler gördü tanelerim, hırs tohumu ekmedim yine de. Varsın kopsun fırtınalar sükunetime sığınıyorum. Öfkeyle esen rüzgâr zararlar uslanır.

Boğulacaksan büyük denizde boğul dediler, evet boğuldum milyon kere. Nefes almak istedikçe girdabına çekti okyanuslar.

Oysa maviyi huzur sanırdım, başımı yaslardım çakıl taşlarına. Ben o denizin pınarıydım, çağlardım damarlarında.

Güneş ışığı misali çoğala çoğala akardım durmadan. Ne oldu da çağlayanların avuçlarında eriyorum günden güne..

Son olarak bulutlardan gözlerime inen yağmurları denizlere hediye ediyorum. Lütfedip kabul buyursun...

Ne sağanaklardan kurtuldu da erimedi hala bu toprak.

Şimdi ise ufacık kara parçasıyım, basmayın üstüme üstüme her an kayıp gidebilirim.

Elemeyin toprağımı fırtınalarda, elleşmeyin yeşilliğime. Yeterince ıslağım, batabilirim.

Nazlı Tolun